

kunne bidrage til, at enhver Ildbrand saa hurtigt som muligt bliver anmeldt.

I §§ 25 og 26 indeholdes den fornødne Lovhjemmel for Brandvæsenet til at trænge ind i Bygninger og benytte fremmed Eiendom til Ildens Slutning. Naar det i § 25, sidste Punctum, hedder, at den ved Gjennembrydning eller Nedrivning af Bygninger bevirkede Skade betragtes som Brandskade, har det ikke hermed kunnet være Meningen at ville paalægge Assuranceselskaberne at erstatte denne Skade, saaledes at den modsatte Regel ikke retsghydigt kunde vedtages mellem Forsikkreren og den Forsikrede, men Bestemmelsens Optagelse i Loven forventes at ville have tilfølg, at Assuranceselskaberne paatage sig at erstatte saadan Skade, og vil i alt Fald muligviis i Tvivlstilfælde kunne komme den Forsikrede tilgode.

Bestemmelsen i § 29 er begrundet ved, at Erfaringen har viist, at selv temmelig langt bortliggende Bygninger kunne være udsatte for at naaes af Ilyveild, saa at det ikke vil være muligt for Brandvæsenet at forebygge Ildens Udbredelse ad denne Vej uden omhyggeligt Tilsyn og Anmeldelse for Brandvæsenet af Eieren eller den, der træder i hans Sted.

Til §§ 30—34.

Bestemmelsen i § 30, første Stykke, om at Bygningsinspecteurerne under Udførelsen af deres Forretninger skulle være opmærksomme paa alle Mangler ved Bygninger, der stride mod nærværende Lovforslag eller antages at kunne medføre Brandfare, og i forekommende Tilfælde anmelde saadant for Brandvæsenet, er i og for sig naturlig og hensigtsmæssig, men bliver saameget mere nødvendig, naar de nu stedsfindende aarlige Brandinquisitioner, der iøvrigt ikke have kunnet øve nogen virkelig Værdighed i saa Henseende, for Eftertiden blive sjældnere eller bortfalde, og det altsaa udenfor Ildbrands-tilfælde ikke let vil være muligt for Brandvæsenet at komme til Kundskab om Bygningsmangler, der kunne medføre Brandfare.

Den i § 30, sidste Stykke, indeholdte Bestemmelse har Commissionen anseet det rettest at optage for at fjerne den Tvivl, der af Hensyn til Danmarks Riges gennemførte Grundlov af 5te Juni 1849 § 81 mulig kunde rejses om,

hvortid Brandvæsenet uden efter en Retskendelse kunde anstille Undersøgelser i Boliger om formeentlige Overtrædelser af Brandpolitiloven, efterat de nugældende Lovbestemmelser, der hjemle Ret til slige Hæmsundersøgelser, ere blevne ophævede.

Den i § 31 foreskrevne Attest fra Brandvæsenet vil være nødvendig for at sikre Overholdelsen af Bestemmelserne i §§ 8 og 10 om Oplag af brændbare og brandfarlige Stoffer, samt i §§ 16—20 om brandfarlig Nærings- og Fabrikdrift.

Bestemmelsen i § 32 om eventuel Motivering m. m. af de af Brandvæsenet til Opfyldelse af Lovens Bestemmelser givne Paalæg og Forbud er svarende til den i § 4 af Naadstueplacat af 26de October 1860 angaaende Sundhedsvedtægten for København og Forstæder givne Forskrift, der forekommer Commissionen naturlig og hensigtsmæssig, forsaavidt som den giver Værdighed mod ikke tilstrækkeligt begrundede Paalæg eller Forbud.

I Overensstemmelse med det i den nyere Lovgivning og navnlig i almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 fulgte Princip har man ikke for de enkelte Overtrædelser af Loven villet fastsætte særskilte Straffebestemmelser, men har foretrukket i Udkastets § 33 at overlade Straffens Fastsættelse indenfor temmelig vide Grænser til Domstolene.

Den i § 34, sidste Stykke, givne Bestemmelse er forsaavidt ny, som den ikke findes udtrykkeligt givne i den nugældende Lovgivning, men dens Naturlighed og Nødvendighed er i sig saa indlysende, at Politiet ogsaa uden nogen saadan Bemyndigelse, som man dog har fundet det rettest udtrykkeligt at optage i Lovudkastet, kan forudsættes at ville skrive ind paa den foreskrevne Maade paa Brandvæsenets Begjæring og Ansvar.

Til §§ 35 og 36.

Af hvad der ovenfor er bemærket ved §§ 16—22 om Umuligheden af at give en udtømmende Opregning af alle brandfarlige Næringsveie følger efter Commissionens Formening, at det, som i Udkastets § 35 steet, maa overlades Justitsministeriet at udvide de om brandfarlige Næringsbrug og Fabrikker i de oven-